

På jakt efter Dracula

Transsylvanien – bara namnet låter mystiskt och spännande. Inte nog med att den rumänska provinsen har underbar natur, spännande kultur och gästfria människor – här kan man rida jakt efter Dracula...

Av AnnaKarin Spjuth-Elvin

Foto: Per Elvin

Att komma till detta land är som att kliva in i en otrolig mix mellan nutid och historia. Efter att ha anlänt till flygplatsen i den rumänska staden Cluj färdas man efter landsvägar där det är en märklig blandning av dagens supermoderna bilar och mobiltelefoner blandat med gummor och gubbar som med sina kor och får trängs om utrymmet på vägarna. Här finns det inga staket eller hagar för boskapen utan alla strövar fritt, lätt övervakade av sin husbonde. Det står hästar, kor och får som betar ömsom ute på åkrarna, ömsom i dikesgrenen. Vi nämner för Ovidiu, vår guide i jakten på Dracula, att i Sverige går det ut larm via radion om det är något djur som finns på vägen och att polisen ofta rycker ut för att det inte ska hända någon olycka. Ovidiu skrattar och säger att om det skulle vara så i Rumänien så skulle inte poliserna få någonting annat gjort.

Efter ett par timmars bilresa genom det spännande landskapet är vi framme vid vårt mål för dagen, Ovidius jaktstuga, Lunca Brandului. Stugan ligger vid Calimanbergens dalgång. Det är en underbar stuga i timmer med flera sängplatser i olika rum, ett stort allrum och ett badrum. Flera badrum är under utbyggnad och tanken är att varje rum ska ha sitt eget badrum. Vi välkomnas av Ovidius fru Catelina och de övriga anställda på gården. Vi har även sällskap av två killar, Daniel och Pavel från Tjeckien, och en rumänsk tjej från Bukarest, Amalia. Det bjuds på kvällsmat, en värmande soppa som gör gott eftersom kvällarna är lite småkyliga så här på hösten. God och varm mat samt en lång resa har gjort oss trötta, så det känns enormt behagligt att få krypa ner i sängen, som förutom vanliga sängkläder är försedda med härliga plädar i riktig fårull. Fast det är inte utan att man har lite svårt att

Dracula väntar på dig!

somna. Det här är ju Draculas hemtrakter, och tänk om han kommer flygande in i rummet när man sover...

Allt gick bra. Vi vaknar av solens strålar som letar sig in genom fönstret och en härlig förväntan sprider sig i kroppen. Vi "överlevde" natten och i dag ska vi ut på vår första tur i bergen.

Frukosten som dukas upp är mer än tillfredsställande. Här bjud på allt man kan önska sig. Efter frukosten är det dags att bekanta sig med hästarna. De är rumänska varmblood, som består av cirka 35 procent angloarab. "Min" häst heter Percutor 2 och är ett 13-årigt sto. Det som faktiskt slår mig är att alla hästarna är otroligt snälla, det är inga bakåstrukna öron och sura miner här inte, alla verkar mysa av att bli ompysslade.

Efter att de borstats så åker utrustningen fram, här har du möjlighet att välja om du vill rida i en "vanlig" engelsk sadel eller en westernsadel. Det som är glädjande att se är att det är utrustning av god kvalitet. Jag nämner detta för Ovidiu och får då en bra förklaring. Många tillverkare syr upp sina sadlar i Rumänien på grund av den billiga arbetskraften. Tillverkning gynnar även den del av lokalbefolkningen som sysslar med hästar och ridning.

Så sitter vi äntligen på hästryggen. Vår guide, Marius, tar täten och äntligen är vi på väg.

Den natur som möter oss är storslagen, i början av vår klättring är skogen tät och träden ter sig enorma när de sträcker sina toppar mot skyn. Enda chansen man har att ta sig fram är att följa gamla skogsvägar. Små skogsgläntor efter vägen ger naturliga pauser för hästarna att beta och ta igen sig lite för klättringen är lite påfrestande. Det finns även naturliga kalkällor i berget som ger både oss och hästarna chans att dricka. När vi har kommit upp en bra bit så öppnar sig plötsligt landskapet och en underbar panoramautsikt breder ut sig framför oss. Det är så otroligt vackert så man kan inte få nog av att se. Vi slår läger på en hed i utkanten av en skogsdunge.

Petre letar efter sina hästar.

Hästarna ställer vi under träden så att de får skugga och svalka. Sadeljordarna spänns upp och hästarna får ett välförtjänt mål mat. Själva sätter vi oss i solen och njuter av värmen, utsikten och den medhavda matsäcken. En och annan passar på att ta en liten tupplur.

Så sitter vi åter i sadlarna. Framför oss kommer en fåraherde med sin hjord. Herdarna driver upp sina får till bergen i maj. Sedan lever de i bergen till september innan de återvänder. Herdelivet är hårt, här bjuds inte på några bekvämligheter. Det finns en liten stuga vid deras läger, men de bor inte i den. Den är till för att de ska ha någonstans att tillverka fårosten. Själva bor de i små lådor som inte är mycket större än kanske två kistor på varandra – ja, inte är det Sheraton precis.

Vi tar en uppfriskande galopp och efter ett par

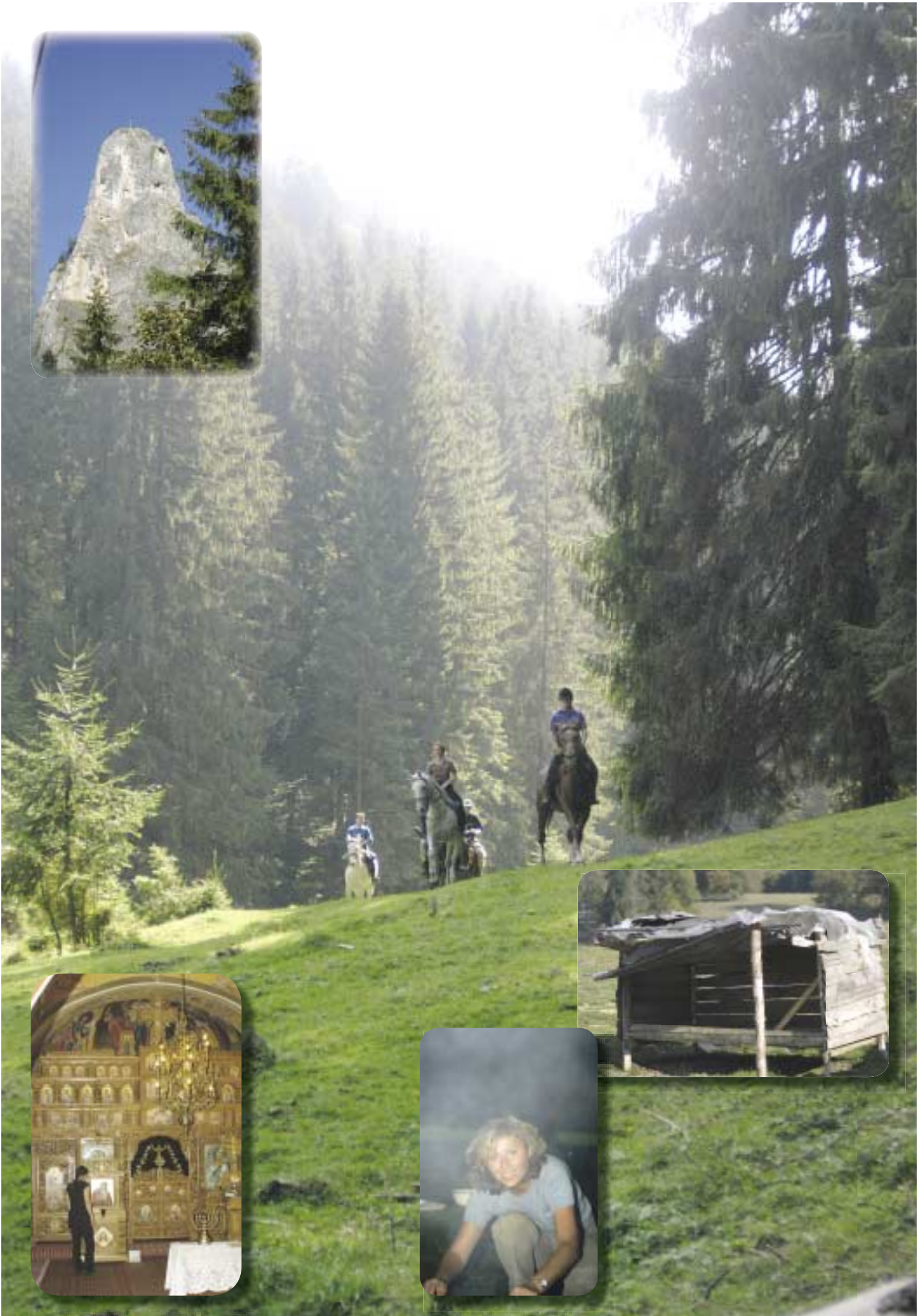
Åsnan Silvex bor på gården.

RIDRESOR TILL TRANS SYLVANIEN

Ridcentret i Lunca Bradului drivs av Ovidiu Graur. De har elva hästar och tar emot grupper på 2-8 personer. När de rider ut är det alltid två guider som rider med. Hästarna och utrustningarna är välskött. Resor kan bokas via Transsylvanien resor, 0372-844 66, www.transsylvanienresor.se

Var noga med att uppge hur pass kunnig och vilken ridvana du själv har. Det är en tuff natur.

Även Häst- & Sportresor ordnar ridresor till Transsylvanien. Tel: 0176-26 15 34. Hemsida: www.ridresor.com

kilometer stöter vi på Petre, en 70-årig fåraherde som är ute och letar efter sina hästar. Även hästarna förs upp i bergen på våren och släpps lösa för att få vila och bete. De tas också hem på hösten. Under sommarmånaderna kan man stöta på hela hjordar av fritt strövande hästar som nästan ser helt vilda ut.

Vi börjar så smått att leta oss nedför berget igen, ömsom är slutningen rätt plan, ömsom känns det nästan som att rida ned för ett stup. Hästarna är vana vid terrängen, så det verkar inte vara några som helst problem.

Plötsligt stannar Marius och pekar på backen och säger "Ursus". Han har fått syn på färsk björntätning! Detta är nämligen ett av Europas björntätaste områden, här finns drygt 5000 björnar!

Vi ser till att vi för lite oväsen när vi tar oss ner, för det är ingen som vill se någon björn på nå närmare håll. Till slut når vi fram till jaktstugan igen. Vi har tillbringat sex timmar på hästryggen – det är inte utan att det känns. När hästarna har fått sitt så får vi själva ta en välbehövlig dusch.

Vi tänder en eld ute, grillar lite kött och kyckling som vi sedan äter tillsammans med palenta, som påminner lite om mos fast det är gjort på majs.

Kvällen och mörkret blir tätare omkring oss och stjärnorna lyser från en klar himmel samtidigt som eldens varma sken håller oss varma. Vi kommer osökt in på en av de mest omtalade myter som finns, nämligen den om vampyren Dracula. Dracula blev världsberömd tack vare Bram Stokers roman Dracula.

Ovidiu, som är väl påläst i historia, berättar om romanfigurens förebild, greven Vlad Tempes (ca 1431–1476) som var son till Vlad Dracul. Vlad Tempes var oerhört

Söta hundar finns det gott om.

Marius kommer med sadlarna.

grym och avrättade fiender eller de han ansåg hade förverkat rätten att leva genom att borra armstjocka pålar genom dem. Han fick namnet Dracula, som betyder djävul. Legendan säger också att han bet och sög blod, helst ur unga jungfrur, för att på så sätt få evigt liv.

Kvällen har övergått till natt och vi kryper åter ner i våra sängar och den här natten är vi helt säkra på att Dracula är på väg – men inte heller nu dyker han upp.

Följande dag ska vi ägna oss åt lite sightseeing. Ovidiu tar oss genom byar, städer och landsbygd som alla har en salig blandning av gammalt och nytt. Traktorer finns det nästan inga av, de är alldeles för dyra. Här plöjs och körs nästan allt med hästar eller oxar. Många är tyvärr väldigt fattiga.

Vi passerar och besöker en hel del kyrkor och kloster. De är oerhört vackert utsmyckade och försedda med vackra målningar både inomhus och ute.

Vi tar oss upp för berget via serpentinvägar mot gränsen till Moldavien, längs vägen ligger små souvenir stånd. Vi stannar och passar på att köpa med oss lite. Keramik, träskulpturer och alla produkter från får är värda att köpa. Vi fortsätter vår färd och åter igen så slås man av denna fantastiska natur, det är höga berg och djupa dalar ömsom med tät vegetation ömsom helt öppet. Återigen har en dag passerat i rasande takt och vi sitter ännu en gång och njuter av kvällsmaten, stämningen är trevlig och avslappnad och vi pratar om "ditt och datt". Dracula fick vi aldrig fatt på.

Innan jag somnar denna sista kväll går tankarna tillbaka till greve Dracula. Det är inte utan att man kan förstå att han ville ha ett evigt liv med tanke på allt det vackra som här kan beskådas. Och vem vet – nästa gång kanske vi stöter ihop med honom...

